

Lovforslagets §§ 39 og 41. § 39 gaar nemlig ud paa at indføre den saakaldte Standsningsret, som allerede paa et enkelt bestemt Omraade, nemlig hvor Talen er om Søforsendelser, er indført ved Sølovens § 166. § 39 udvider denne Ret en lille Smule. Medens der i Søloven kun indrømmes Standsningsret, naar Køberen er under Konkurs, naar han har standset sine Betalinger, eller naar der forgæves er gjort Eksekution hos ham, tilføjer § 39 som et yderligere Tilfælde, at hans Formuesforhold i øvrigt vise sig at være saadanne, at han maa antages at være ude af Stand til at betale Købesummen, naar den forfalder. Det er altsaa et Tillæg til, hvad der findes i Søloven, men der findes ikke at være nogen som helst Betænkelighed derved. Naar man overhovedet vil skride til at indrømme denne Standsningsret udenfor søretlige Forhold, hvilket jo synes at være almindelig europæisk Ret nu, kan der neppe være nogen Fare ved samtidig at udvide Retten som her foreslaaet. § 41 indeholder ogsaa noget nyt, for saa vidt som den bestemmer, at Standsningsretten ikke blot skal være passiv, men ogsaa aktiv, idet den solgte Ting, hvis den efter Konkursens Begyndelse er overgaaet til Konkursboet, og Købesummen ikke er betalt, kan kræves tilbage, kræves udleveret. Det er ganske vist noget nyt, men ved nærmere Overvejelse tror jeg, man maa komme til det Resultat, at der ikke er nogen Betænkelighed derved. Naar man først gaar med til Standsningsretten i den Form, som omtales i § 39, og som synes at være anerkendt saa omtrent alle Vegne, er det jo kun et meget lille Skridt videre, naar man aabner Adgang til at udøve Retten ogsaa overfor dem, som tilfældigvis ere blevne forhindrede fra at stoppe Varerne, inden de ere komne til Konkursboet. Jeg tror derfor ikke, at disse Bestemmelser frembyde nogen som helst Betænkelighed, uagtet de ere ny. De andre Bestemmelser, som der kunde være Tale om at kalde ny, ere jo ikke af stor Betydning, og ere i hvert Tilfælde saadanne, at der neppe kan være nogen Tvivl om deres Rigtighed. Det kan saaledes være tvivlsomt, om § 42 ikke indfører noget nyt, for saa vidt som den gaar ud fra, at naar den solgte Genstand lider af Mangler, kan Køberen ikke blot hæve Købet, men ogsaa gaa den Vej at forlange et forholdsvis Afslag i Købesummen. Det er jo en Regel, hvis Hjemmel i den gældende Ret fra enkelte Sider er bleven bestridt, men Udvalget finder, at den i et-

hvert Tilfælde er ganske naturlig, og at den derfor bør fastholdes. Ligeledes kan der spørges, om ikke det sidste Punktum i § 48 er noget nyt. Det antages jo ellers som almindelig Regel ved Auktion, hvad der ogsaa staar i første Punktum, at Køberen ikke kan paaberaabe sig Mangler ved den solgte Genstand, medmindre Genstanden ikke svarer til den Betegnelse, hvorunder den er solgt, eller Sælgeren har handlet svigagtigt. Men saa tilføjes der: „Hvad her er foreskrevet, gælder dog ikke, naar en handlende sælger sine Varer ved Auktion“. Det kan maaske være tvivlsomt, om man vil antage dette efter den gældende Ret, men det forekommer i ethvert Tilfælde Udvalget, at det er ganske i sin Orden, at naar en handlende vælger at sælge sine Handelsvarer ved Auktion, maa han have det samme Ansvar for, at Tingene ere, som de skulle være, som naar han sælger dem underhaanden. Medens vi altsaa i det hele gaa ud fra, at der ikke er nogen som helst Grund til at gøre Forandring i disse Bestemmelser, maa jo i øvrigt den Bemærkning tilføjes, at der maatte foreligge meget vægtige Grunde, hvis man skulde røre ved den Del af Forslaget, som er antaget af alle tre Kommissioner, da man jo ved at gøre det vilde komme til at gøre et Skaar i det, der er Lovforslagets Hensigt, nemlig at tilvejebringe en ensartet Ret, en ensartet Lovgivning paa dette meget vigtige Omraade, som jo i langt højere Grad vedrører alle Mennesker end de andre Love, som allerede ere blevne givne efter Overenskomst med de to andre Lande, og af hvilke Søloven og Vekselloven ere de vigtigste.

Der næst er der nogle enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, som ikke ere ens i alle tre Udkast, og overfor disse Bestemmelser staar man selvfølgelig friere, idet de jo kunne forandres, uden at man derved gør Brud paa den Ensartethed, der ellers kunde opnaas. De ere imidlertid, med Undtagelse i alt Fald af en enkelt, af ringe Betydning; saaledes staar der i § 2, andet Stykke: „Hvad der i denne Lov er bestemt om Køb, finder tilsvarende Anvendelse paa Bytte“. Dette er udeladt i det norske Forslag, fordi Byttheandel spiller en meget stor Rolle i visse Egne af det nordlige Norge, og man ikke er tilstrækkelig bekendt med de Sædvaner, der der have dannet sig. For Resten er den ganske naturlig; og ligesom den findes i det svenske Lovforslag, skønt rigtignok ikke i denne Paragraf, er der heller ikke